

'Competitive balance' in de modder

Veldrijders in actie, een onzomers openingsbeeld. Maar helaas werd de 'zomerstop' opgeschrikt door bijzonder slecht cyclocrossnieuws: Niels Albert stopt wegens gezondheidsproblemen per direct met zijn carrière. Slecht nieuws op de eerste plaats voor Niels, maar bij uitbreiding daarvan ook voor de sport. Was Sven Nys het laatste decennium de ideale schoon-zoon/kampioen/sportman, dan was Niels de ideale uitdager: onverschrokken in de aanval, vaak ongepolijst, sportief absoluut top. Nu die ideale uitdager wegvallt, dreigt de sport aan spanningsveld te verliezen. Uncertainty of outcome is the name of the game, u zult het ook verderop in deze Sport& Strategie verschillende keren zien terugkomen. In 'The American Way' leest u hoe in de ideale sportwereld Verenigde Staten de zo levensbelangrijke 'competitive balance' in het American Football wordt onderhouden. Helaas geen model dat copy-paste op ons nationale modderploetersen transplanteerbaar is. Dat de opvolger van Niels Albert deze zomer dus maar vervroegd mag opstaan. In het belang van het veldrijden.

WALTER VAN STEENBRUGGE

Passe-partout

Beirut maakt zich stilaan op voor de glorieuze intocht van de oliesjeiks en hun duur gevolg. De oliekoningen verlaten begin juni de heetste temperaturen van hun golfstaten en zoeken het draaglijke klimaat op langs de milde kustlijn van Beirut. Het straatbeeld van de Libanese hoofdstad zal door de komst van de sjeiks nog feller de tegenstellingen tussen rijk en arm belichten. Glamour naast gebombardeerd puin, nergens krijg je het zo gek voorgeschoteld als in Beirut. Niemand lijkt zich echter aan deze contrasten te storen. Men heeft er zowat alles meegemaakt: burgeroorlog, godsdienstoorlog - al gingen die beiden ook samen -, onderdrukking door de Syriërs en omgekeerd. Een dubbele gemene deler is er wel, nu zowat iedereen gewapend rondloopt en elkeen er in de ban is van het WK-voetbal Brasil 2014. De fans met daarop de twee of drie kleuren van zijn of haar favoriet voor het WK: ze hangen zowel uit de godvergeten Lada's, als uit de limousines met geblindeerde ruiten, liefst voorzien van roze lederen binnenbekleding.

Wapens en voetbal, het was wijlen Rinus Michels die zei: "voetbal moet oorlog zijn". Had ook gekund: "voetbal als opium, roes voor het volk", om even de (eigen) miserie te vergeten. Of "voetbal als droom", om ooit te schitteren aan de zijde van Ronaldo, Messi of Neymar, of een descendent te hebben die blits furore maakt en de ganse familie financieel kan optillen uit de armoede en de troosteloosheid van het bestaan. Het WK 2014 wordt ongetwijfeld het grootste mediagebeuren ooit. Door de alomtegenwoordigheid en het krachtig vermogen van de smartphone en alle soorten tablets zullen de wedstrijden haast overal ter wereld waargenomen kunnen worden. Nooit zal een event meer visibiliteit gegenereerd hebben als wat met Brasil 2014 staat te gebeuren. De visibiliteit zal ook zijn weerga niet kennen in haar bereik van alle lagen van de bevolking en van alle continenten. Voor reclamejongens een kletsnatte droom dus. De slimme en creatieve onder hen zullen deze opportuniteit niet laten passeren. Commerciële spitsstrategieën zullen uitgewerkt worden, de ruimste budgetten zijn zeker voorzien.

Vraag die zich thans stelt is of die reuzekans tot connexiteit met de wereldbevolking ook genomen wordt door wereldverbeteraars. Temeer nu uitgerekend Brazilië de centrale plaats van het gebeuren is. Brazilië mag dan wel, op vijf na, de grootste economie ter wereld zijn, de sociale en medische ongelijkheid, de corruptie en de schending van de mensenrechten staan er met stip genoteerd. Maar ook de andere wereldproblemen, zoals het niet voldoende voorradig zijn van drinkbaar water en de enorm nadelige impact van alcohol, tabak en andere roesmiddelen zouden tijdens de sportieve hoogmis van een bijzondere uitstraling kunnen genieten. Vermits de wereldorganisatie FIFA zowat alles vermag, moet het een koud kunstje zijn om 'sociale entrepreneurs' toe te laten op het breed bekeken voetbalveld. Deze laatste zouden succesvol beproefde bedrijfsprocessen vanuit de private commerciële sector kunnen implementeren op het sociale en maatschappelijke terrein, gegrondvest op universele en fundamentele mensenrechten. Tot op heden nam de FIFA bij mijn weten nooit een

dergelijk initiatief. Wie geen heil verwacht van de FIFA kan natuurlijk ook zelf tot actie overgaan. Aangezien de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) alle commerciële rechten bezit van haar succesproduct 'Rode Duivels - Diables Rouges' belet niets dat zij zelf één of meerdere maatschappelijke projecten zou ontwikkelen. Het zou zelfs voor Mr. De Keersmaecker en co. geen primeur meer zijn. Achtentwintig jaar geleden vonden de Rode Duivels niet enkel de weg naar enkele memorabele zeges in Mexico, maar ook de weg naar de straatarmoede van Toluca, plaats waar de Duivels gelogeerde zaten. In Toluca werd de Accion Casa Hogar neergepoot. Een project binnen de vele verpauperde Mexicaanse wijken, mede uitgestippeld door toenmalig bondsvoorzitter D'Hooghe, met als doel straatkinderen op te vangen en ze te begeleiden in hun verwaarloosde educatieve omgeving. De Diablos Rojos zijn er tot op vandaag nog steeds gekend.

Aan inspiratie mag het de onzen toch niet ontbreken. Vince the Prince was recent nog de spitsvondige hoofdredacteur van een nieuwsmagazine, ventileerde vele nuttige ideeën bij zijn nieuwe voetbalclub Brussel X en als het op inspiratie aankomt, kan men steeds nog de meisjes en jongens van Studio Brussel inhuren, zij slagen er iedere keer in om op het einde van het jaar een bewonderingswaardige humanitaire actie op te zetten. Zowel de 'Caje' als Kompany hebben een hoog passe-partout gehalte. Geen aangeboren adelstand, noch privilegeverstrekkende achtergrond. Gewone boys, buitenmatig getalenteerd, maar immer bescheiden en goedlachs. Kindvriendelijk ook, kortom mannen die voorop gaan in de strijd, "des hommes qui mettent tout le monde d'accord". Er zijn voor iedereen, zonder onderscheid van rang of stand, kleur of afkomst. Zo hoort het. Zo willen het ook de onvervreemdbare mensenrechten. Hoe leuk zou het zijn ze eens samen in Beirut te ontmoeten, en ze ergens bij een leuk Libanees muziekdeuntje te zien nippen van een veelkleurig fruitsapje, navertellend over hun halve finale op het WK, de ene in 1986 verloren, de andere in 2014 gewonnen.

